Leestijd 6 tot 8 minuten

Welke impact had corona voor jouw cliënten en je werk?

In 2020 werd iedereen overvallen door het coronavirus. Na de onzekerheid en de daadkracht volgde geleidelijk het vertrouwen. In beeldbellen, in anderhalvemeterzorg, in de keuze voor een consult op locatie en weer familiebezoek. In drie podcasts delen klinisch psycholoog Anika Bexkens, psychiater Casper van Duijnhoven en medewerker dagbesteding Mieke van Schie hun ervaring. Ze zijn trots op de saamhorigheid binnen GGZ Delfland, verwonderd over de draagkracht van hun cliënten en bezorgd over de toenemende zorgvraag.

Anika Bexkens, Casper van Duijnhoven, Mieke van Schie

In 2020 werd iedereen overvallen door het coronavirus. Na de onzekerheid en de daadkracht volgde geleidelijk het vertrouwen. In beeldbellen, in anderhalvemeterzorg, in de keuze voor een consult op locatie en weer familiebezoek. In drie podcasts delen klinisch psycholoog Anika Bexkens, psychiater Casper van Duijnhoven en medewerker dagbesteding Mieke van Schie hun ervaring. Ze zijn trots op de saamhorigheid binnen GGZ Delfland, verwonderd over de draagkracht van hun cliënten en bezorgd over de toenemende zorgvraag.

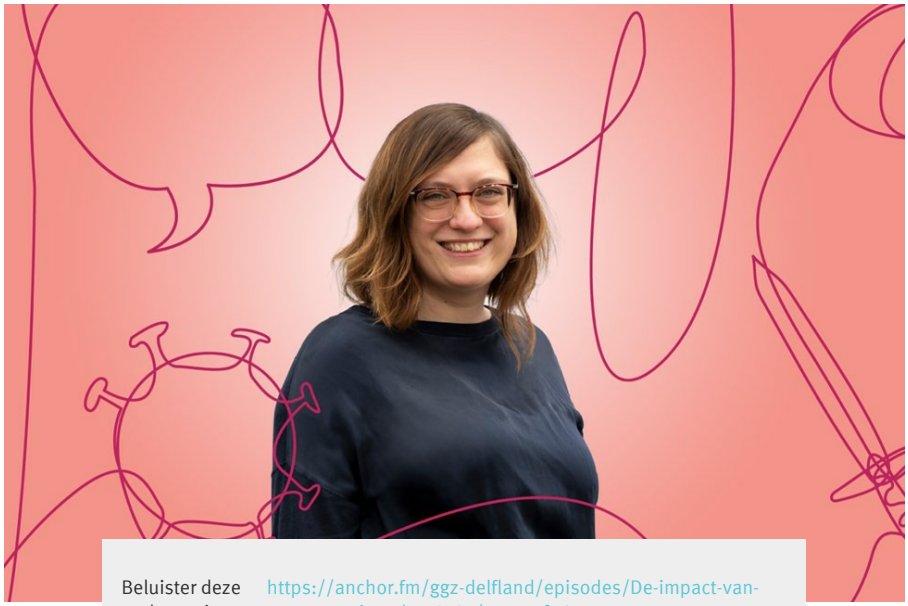
Snel verder naar een podcast:

› Impact van corona op jeugd
› Impact van corona op volwassenen in de kliniek
› Impact van corona op cliënten dagbesteding in de tuin

Anika Bexkens, klinisch psycholoog afdeling jeugd

"Als dit nog lang gaat duren, maak ik me wel zorgen over de jongeren"

De poppen en zwaarden stonden tijdens de eerste coronagolf stilletjes in een hoekje van de behandelkamer van psycholoog Anika Bexkens. Alles ging online. Tijdens haar terugblik op 2020 zit ze weer 'gewoon' op de poli in Naaldwijk. "Na die eerste golf zijn we veel meer kinderen en jongeren op locatie blijven zien. We kijken steeds kritisch naar wat we op afstand kunnen doen, en wat niet. Vooral jongeren, blijkt, laten online niet altijd het achterste van hun tong zien." De van nature optimistische psycholoog maakt zich zorgen. "We zien dat de problematiek toeneemt door corona."

Beluister deze podcast via https://anchor.fm/ggz-delfland/episodes/De-impact-van-corona-op-jeugd-eu0v3c/a-a54afa6

> *Door corona was het veel moeilijker om contact te houden*
>
> - Anika Bexkens

Sociaal contact

Bij de eerste lockdown viel ineens alles weg. Kinderen brengen normaal gesproken een groot deel van hun tijd door op school, en die gingen dicht. Voor jongeren die in hun ontwikkeling zitten, is juist het sociale contact heel belangrijk. "En door corona was het veel moeilijker om contact te houden." Anika denkt dat alle jongeren hier last van hebben, maar maakt zich het meest zorgen over de jongeren die het moeilijk vinden om contact te leggen of onderhouden.

Online terughoudendheid

Ook de afdeling jeugd is heel snel overgestapt op beeldbellen en online behandelen. Maar ze merkten dat dit voor jongeren niet altijd goed werkt. Het is voor hen soms ook lastig om over hun problemen te praten op hun eigen kamer, waar ook zomaar ouders kunnen binnenlopen. In de tweede lockdownperiode, die eind 2020 begon, zijn ze meer kinderen en jongeren op locatie blijven zien. "We krijgen gelukkig de ruimte om daar zelf keuzes in te maken."

Toename problematiek

De problematiek neemt door corona toe, vertelt Anika in de podcast. Haar afdeling krijgt veel meer aanvragen van huisartsen en wijkteams voor jongeren die met spoed gezien moeten worden. "Het aanbod is daardoor nog groter dan we aankunnen. Gelukkig zijn er in de media ook meer nieuwsitems gekomen dat het met de jeugd niet zo goed gaat, en dat er wel iets moet gebeuren."

Casper van Duijnhoven, psychiater kliniek en high intensive care volwassenen

"We proberen zoveel mogelijk te doen wat we altijd deden"

"Niks was meer vanzelfsprekend door corona." Toch probeerden Casper van Duijnhoven en zijn team op de gesloten afdeling voor volwassenen in 2020 zoveel mogelijk 'gewoon' hun werk te doen. In de podcast legt hij uit dat zijn kliniek een plek is waar je tot rust wilt komen en wilt herstellen. "Wij proberen een omgeving te creëren, waarin dat op een prettige manier kan." Casper vertelt over de afweging tussen vrijheid en quarantaine, over onzekerheid en saamhorigheid, en het waarderen van kleine dingen als alles wegvalt.

Beluister deze podcast via https://anchor.fm/ggz-delfland/episodes/De-impact-van-corona-op-volwassenen-in-de-kliniek-eub4tp/a-a55m8pj

> *De structuur die ze hadden gevonden, was door covid allemaal veranderd*
>
> - Casper van Duijnhoven

Rust en regelmaat

Casper zag in 2020 dat mensen geïsoleerd raakten door corona. Sommige mensen kunnen zich daar goed aan aanpassen, maar cliënten die van nature al moeite hebben zich zonder vaste structuur staande te houden, heeft hij vaker gezien dan de jaren ervoor. "De structuur die ze hadden gevonden, was door corona allemaal veranderd." Op de afdeling dragen Casper en zijn team nu mondkapjes en ze houden afstand, maar doen verder zo veel mogelijk wat ze altijd deden. "Het is een plek waar je wilt bijkomen, tot rust wilt komen, herstellen."

Flexibeler in quarantaine

In 2020 en ook begin 2021 moest de afdeling een aantal keer preventief in quarantaine als een medewerker of patiënt besmet was geraakt. Dat is verrassend goed gegaan, vond Casper, maar het team is wel gaan beoordelen: hoe kunnen we patiënten daarin begeleiden die daaronder lijden? "Dat hebben we veranderd. Dat mensen toch even naar buiten konden om een rondje te lopen. Het is een gesloten afdeling, dus mensen hebben al snel dat opgesloten gevoel. Maar als iemand naar buiten wil, en het is veilig, dan doen we dat. Het lijkt iets heel kleins, maar kan zo'n gevoel van vrijheid geven."

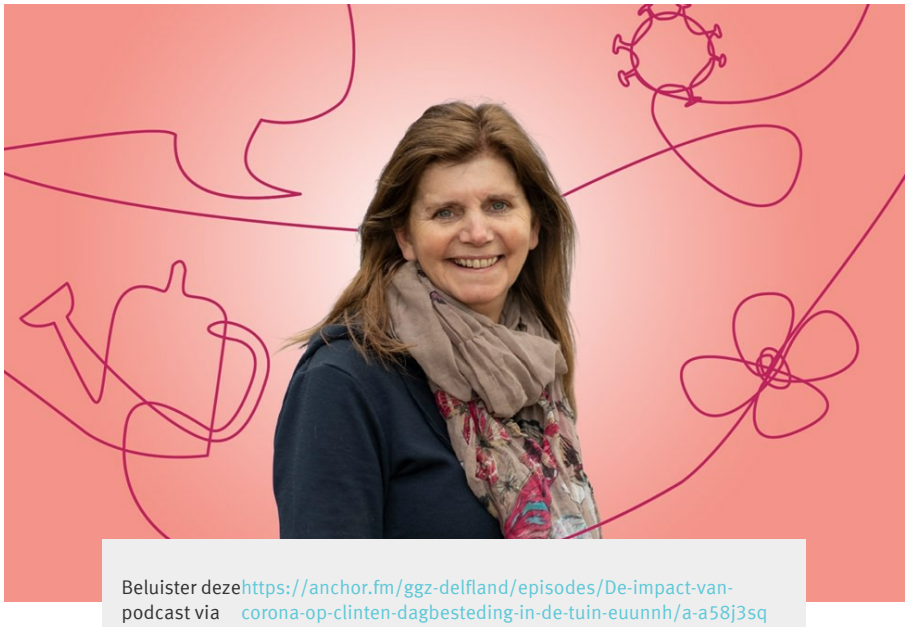
Kleine dingen waarderen

Het mooie van een crisis, vertelt Casper, is dat je de kleine dingen gaat waarderen. Hij kijkt zelf positief terug op de saamhorigheid die hij op zijn werk, met zijn collega's, in deze organisatie heeft ervaren. Hij hoopt dat er in 2021 weer meer 'normale dingen' mogelijk worden. "De crisiszorg loopt door, maar de keten daarvoor is minstens zo belangrijk. Dat je met een vriend praat, of met een huisarts, of op de poli. Als dat wegvalt, lopen de problemen zo hoog op, dat je ergens op een gegeven moment in een crisis kunt belanden."

Mieke van Schie, medewerker dagbesteding Doel Delfland

"We hadden gelukkig een lange zomer, waardoor we veel buiten konden zijn"

Als er iemand positief in het leven staat, is het Mieke van Schie. Met haar voeten in de klei en het hart op de juiste plek. Zij begeleidt al ruim dertig jaar cliënten van Doel Delfland in de tuin in Delft, en sinds drie jaar ook op een grote moestuin in het Westland. Als zij in de podcast terugblikt op 2020, noemt ze zichzelf een bofferd: "Ik kon van maart tot oktober met veel mensen in de tuin blijven werken. Extra jas aan en gaan!" Ze praat in vliegende vaart over haar super creatieve collega's, niet kunnen knuffelen en zelfstandigheid teruggeven aan cliënten. Hoe moeilijk dat soms ook is.

Beluister deze podcast via https://anchor.fm/ggz-delfland/episodes/De-impact-van-corona-op-clinten-dagbesteding-in-de-tuin-euunnh/a-a58j3sq

> *Mijn kracht is om te kijken: wat kunnen we nog wel?*
>
> - Mieke van Schie

Op de boerderij en in het weiland

Mieke verdeelt haar tijd normaal gesproken over de kas en boerderij op het Joristerrein in Delft en de nieuwe groene dagbesteding in het Westland. Ze kijkt met cliënten wat zij willen en kunnen doen in de tuin, en wat ze nodig hebben. Structuur, ritme en regelmaat of juist contact. "Zeker voor mensen die heel druk zijn en veel last hebben van prikkels, biedt de tuin bij uitstek rust."

Oplossing binnen twee weken

De dag dat het coronanieuws doorkwam, werden alle cliënten die met busjes naar de tuin kwamen op stel en sprong teruggehaald. "Mijn kracht is om te kijken: wat kunnen we nog wel? Ook mijn collega's waren super creatief. Binnen twee weken werd de dagbesteding omgeturnd." Mieke en haar cliënten hadden het geluk dat ze buiten konden werken en daardoor afstand konden houden." En we hebben

natuurlijk een prachtige zomer gehad. Van maart tot oktober konden we naar buiten. Dus ik ga niet klagen."

Minder deelnemers

Mieke vond het wel vervelend dat deelnemers minder dagdelen mochten komen, om zo die 1,5 meter afstand te bewaken. "Dan maak je een schifting van de mensen die dat het hardst nodig hebben. Dat vond ik pijnlijk." Er was ook een positieve les: "Mensen hebben ontdekt dat ze zelf ook best veel kunnen. Dat ze zelf ook dingen kunnen ondernemen, en zich toch ook redelijk goed vermaken, thuis."